

Szilágyi-Nagy Ildikó

LEVEGŐT!

- A nyolcszázharماس zárkában démonúszést hajtottak végre a hétvégén. Sikertelenül - jelentette ki Peti, aki épp meglátogatta az öccsét, aki szintén smasszer volt Baracskán, és bátyjával váltott műszakban követték a fogvatartottak életét. Ha Peti öccse volt szolgálatban, akkor Peti volt az öccse feleségével, ha Peti volt szolgálatban, akkor az öccse volt a saját feleségével, ha véletlenül mindketten szabadnaposak voltak, akkor Peti sziklakertet épített az öccse feleségének. Már nem csak az előkert, de a ház körben, a kocsibejáró és a hátsó udvar is csupa kő volt. Peti csak hordta a sziklát, a kövirózsát meg a varjúháját, mert okos ember volt, és jól tudta, a házat sziklára kell építeni, hogy ha *szakad a zápor, ömlik az ár, süvít a szél, és nekizúdul a háznak*, akkor se dőljön össze.

Mióta Ani nem csak a Hospice-ban dolgozott az élőhalottakkal, hanem élő emberekbe próbált életerőt varázsolni, a saját életereje még jobban restaurálásra szorult esténként. Ha ehhez nem jött a jó kőműves, Béla, akkor Aninak magának kellett megrepedezett szómája és pszichéje háza táján söprögetni.

Időnként az ablakhoz sietett, szinte felszakította:

- Levegőt!

Hogy a friss levegő beáramolhasson a szobába, a tüdejébe, a mellkasába, a szívébe.

Levegő helyett viszont gyakran csak a szomszédok zaja áramlott be. Rossz esetben Erzsike ordítva kínozza a gyerekeit, vagy a szembe-szomszédjánál koldult macskatápra. Jó esetben Ani csak néhány történettel lett gazdagabb a jövő-menő utcaszomszédok beszélgetéséből.

- Aztán meg nem sikerült a cellából kiűzni a démont - fűzte tovább Peti, de az öccse közbevágott:

- Hogy nem sikerült?

- Egy fogvatartott üvöltve fölolvastott a Bibliából. De mindegy is, mert a fetregőt megnézte hétfőn a pszichológus, aztán kiderült, hogy meg sem szállta a démon, csak tette.

- Miért tettetne valaki ilyet?
- Hat hónap kényszergyógykezelést akart.
- Ja - mondta Peti öccse, aki jóra való, lassú észjárású, mackós testalkatú férfi volt.
- Ma megint kihallgatást kért a démonos ember, állítólag azt mondta a pszichológusnak, hangokat hall.
- A démonúzás nem a börtönlelkészhez tartozna?
- Szerintem is, Öcsi, de a lelkész nem volt bent, csak a pszichológus, és nagy spanok, nem fognak összemarakodni a démonon.
- És mit mondott a pszichológus?
- Hogy hangosítsa föl a rádiót.

Hogy a friss levegő beáramolhasson, Ani most is fölszakította az ablakot, és még örült, hogy most a jobbik eset áll fenn. Sosem árt tudni, mi a démonhelyzet Baracskán. Sajnos a börtönstortit félbeszakította Erzsike, aki kitüremkedett az utcára, cikázott néhányat az aszfalton, közben ezt ordította:

- Nem ez a tizenhárom éves hülyegyerek fogja nekem megmondani, hogy az osztályfőnökének igaza van! Mindig nekem van igazam! Mondom neki, mi a kurva anyám volt az iskolában! Erre azzal jön, hogy a tanárnak volt igaza. Nekem van igazam! Az a hülyegyerek azt akarja, hogy megint agyonverjem! - bolyongott Erzsike az aszfalton pár rövid kört, majd megtért otthonába, elővette a fiatalabb gyermekét, mert attól még nem volt féltő, hogy visszaüt, és megtépte a haját. Erzsike tudta, mit szabad, és mit nem. Aminek nyoma marad, azt nem szabad, csak hosszabb iskolai szünetek előtt.

Aki korpa közé keveredik, az ne csodálkozzon, ha felzabálják a disznók. Ani pedig gyakran keveredett korpa közé, és az évtizedek során meggyőződésévé vált, hogy az a küldetése, hogy a korpát zabáló disznókat kiemelje a moslékból, ha csak egyet-egyét is. Hivatást is így választott, és ki is tartott, bár már évek óta belátta, hogy a küldetés reménytelen. Mégis végezte a munkát, csak úgy, meg azért is, mert valami értelmessel csak el kellett tölteni az időt, ha már élt.

Persze nagyon jól el tudta volna tölteni az időt más, értelmes és egyben kellemes dolgokkal is. Például sütemények majszolása Bélával, és hasonló kellemességek. De az egzisztenciális kényszer megnyirbálta az amúgy is csak huszonnégy órából álló napot.

Ani időnként úgy gondolta, hogy egyszer, ha sok pénze lesz, felvásárolja a körülötte álló házakat, leromboltatja őket, és nagy, csöndes parkot építtet a helyükre. Mivel ez úgyis csak álmodozás volt, Ani időnként azzal kísérletezett, hogy nagyobbat álmodjon: az egész falut megveszi, leromboltatja, és csöndes parkot építtet a helyére.

Először úgy gondolta, sóval szórhatja föl, de aztán megsajnálta a talajban lakó életközösség milliárdnyi apró tagját, akik évtizedek óta szenvednek a falun végigsöprő betonozási, majd térkövezési hullám miatt. Sőt, nem csak a mikroorganizmusokat sajnálta meg, hanem félretette a fejéből az egész gondolatkört, és pozitív agymosásra indult a faluban. Több tevékenységet is pozitív agymosásnak nevezett, a sétát is.

Sétálni egy ideje autóval indult. Több helyet, ahol sétálni lehetett, már vagy bekerítettek, vagy az odajutás útvonala volt kellemetlen vagy hosszadalmas.

Ha már autóba ült, süteményről is gondoskodott. Útba ejtette a Torta cukrászdát a korzón, mivel már ez lett a legközelebbi cukrászda, mióta a Verebi Kebabos, ami az Akác helyén nyitott, rögtön, miután az bezárt, végül szintén bezárt, mielőtt a cukrászdarészleget megnyitották volna. Béla és Ani hiányolta az Akác hangulatát, azt, hogy ott megbízhatóan soha nem történt semmi, csak a pizzafutár jött-ment tizenötpercenként. A Torta a tóparton volt, a strand és a pláza határolta keskeny sávon, ahol legalább három hangszóró ütközött a Velencei-tó nádasának madárzajával. Az édességekhez méltatlan körülményeket csak a Verebi Kebabos pultosa enyhítette. Mivel a Verebi Kebabos az Akác helyén nyitott, így a Verebi Kebabos lett az Akác a törzsközönség szemében, és mivel az Akác pultosa szolgált fel a Tortában, sokan úgy emlegették a Torta cukrászdát, hogy az Akác. Annak ellenére, hogy három faluval arrébb nyitott.

Ani kikanyarodott a Gesztenye presszó előtt, hogy a lehető legegyszerűsebb úton érjen az Akácba, ami, mióta a Tortát hívta így a nép ajka, pont ellenkező irányban volt, mint hajdan a Verebi Kebabos. Pizza a Gesztenyében is volt, mióta a faluban felfutott az olasz konyha. Nándi bácsi vasárnaponként rendszeresen megjelent a Geszti teraszán egy korsó sörrel, és egy magyaros pizzával. Most is ott ült, magyaros pizza nélkül, mert azt csak vasárnap rendelte. Hétköznapra pocskéolás lett volna, mikor van még a disznótorosból, ha meg az elfogy, a fagyasztóból vesz ki húst, így összeérnek a disznóvágások.

A Fő utca szinte legközpontibb házában lakott Zsombor, a régi ácsmesterének a feleségével. Vagyis jó ideje már az ő felesége, ami Zsombornak az ács karrierjébe került, mert Pitykó szétkürtölte az egész kistérségben, hogy Zsombor mekmester. Zsombor egzisztenciáját ez nem ingatta meg, mert jóban volt a Prikolics cigánnal, a helyi keresztapával, és tehetséges autószerelő volt, jó üzletember, és emberséges munkaadó. Kivetnivalót még a NAV kommandósai sem találtak Zsombor becsületén, amikor feltúrták a lakást, mert Ani lábszomszédja, a Facebook réme, Ági néni bejelentette a rendőrségen, hogy Zsombor fegyvert árul, legalábbis ezt hallotta *az unokája szeretője gyerekének, óvodástársának az édesanyjának a sógorától*. Zsombor épp az utcán állt két kollégájával, és egy oldtimer Mercedes motorterét fürkészte gondterhelten.

A másik Zsombor, a Szabó Zsombor háza is errefelé állt, de közelebb a templomhoz. Mióta Szabó Zsombor meghalt, Ani nem is járt arra, azt sem tudta, kik lakják a szép portát, amit Zsombor fiának sikerült gyorsan eladnia. Zsombor szerszámai Anihoz kerültek, épp most engedte el az egyik kapa a nyelét, be kellett volna menni a Tápos Melindához venni, de ahhoz kellett volna hozni a kapát, mert nem szabványos, régi darab, rá kell próbálni a nyélre.

Ani időnként kis kitérőt tett a Fő utcával párhuzamos Kossuth utcába. Ani utcája után ez volt a legkátyúsabb hely a faluban, és itt lakott a Sárkánygyík, meg a kiherélt gázszerelő, akinek a portáját Ani mindig borzongva szemlélte. Az esetet azóta sem tudta felgöngyölíteni a rendőrség, egyesek a Mária-vonalat, meg Isten ostorát emlegették, mások, köztük Ani is, arra hajlottak, hogy a gázszerelőnek egyszerűen lelki problémái vannak. Utóbbi igazolódni látszott, amikor a szaki a kocsmában arról szónokolt, hogy ő mennyire szerelmes Aniba, majd felhívta őt telefonon, és pénzt követelt. Amikor nem kapott, akkor csalódottságát éjszakai temetői sétába fojtotta, ahonnan hajnalban tért haza, fölverte álmából a feleségét, fojtogatta, majd az asszony, miután levegőhöz jutott, ráhívta a mentőket, akik a helyi kórház pszichiátriájára szállították. Meglehet ezek után, rebesgették a helyiek, hogy a gázszerelő annak idején maga szúrta le a lovait, kiherélte saját magát, és a szerveket a tyúkoknak dobta – csak hogy az elkésett munkáit palástolja.

Annus néni és Nusi mama az utcán ácsorogtak, mindkettő Gyula bácsit várta, az egyik szántani, a másik vetni. Minden tavasszal és

összel learatják azt az örömet, amit az idős úriember társasága jelent, aztán hetekig beszélnek, hogyan szántott vagy vetett, még most is, az öreg.

A busz a Fő utcán megy végig, az utolsó megállóban Feri bácsi tacsakója várakozik. Mióta a faluban, sok éve, bezárt a fagyizó, a kutya megtanulta, hogy elbussozzon Velencére, a Korzón, a Torta cukrászda teraszán addig ugasson, amíg adnak neki fagyit, aztán hazabussozzon. Csak Feri bácsinak bonyolultabb ez, átmenni Velencére, hogy rendezze a számlát, több idő, mint mikor csak pár utcányira kellett elszaladnia a kuttyája fogyasztását kiegyenlíteni. A megállóban a tacsakon kívül Károly ácsorgott. Mióta Etel, a felesége öngyilkos lett, már nem csak délutántól, hanem reggeltől iszik. Föltette magát Badoo-ra, de a nők elmenekülnek tőle, amint élőben meglátják.

Ani a férje sírja felé is elkanyarodott, hiába tervezte, hogy egyenesen a cukrászdába megy, csak vonzotta, hogy egy pillantást vessen a sírra. Az utca másik végén kanyarodott ki, ahol a Franciamamáék laktak, akik örök szomszédháborút vívtak Pálinkás nénival. Pálinkás néninél még álltak a táblák, amelyekre óriási falloszokat festett, és a szomszédasszonya kertjére néző ablakok elé állította őket. Így elfogták a nem kívánt belátást, és Pálinkás néninek egyben borsot is sikerült törni a szomszédok orra alá. Most éppen egy óriási hímveszőt állíttatott a hátsó kertjébe, oda, ahová a Franciamama a hátsó teraszáról lát. Bhutáni minta alapján készítette egy sírkőfaragóval, akit felvilágosított, hogy a pénisz a védelem szimbóluma Bhutánban, a világ legboldogabb országában. „Ha olyan messze bevált, a közelben még inkább beválik” – összegezte Pálinkás néni, és máris boldognak érezte magát, ahogy elképzelte bosszankodó szomszédját.

Ani elhaladt az egyik helyi burkoló háza előtt, a fiú épp kint tárgyalt Szilviával. Szilvia, miközben folyt a válása Ábristól, már építette a saját házát szép, erdőszéli, panorámás telekre, a férje pénzén, mert volt érzéke az üzlethez, és szerinte a házasság és a válás nem több mint üzlet.

A szembejövő autóból Németh Erika integetett, aki asszisztensként az állandóságot képviselte a falu orvosi rendelőjében a sokat változó háziorvosok mellett, és Béla egyik állandó „egyetlen nagy szerelme” volt, neki állított először májusfát.

A következő autó örült tempóban közeledett a szembesávban, Cinege ült a kormánynál, a műszerfalon hatalmas, ódivatú pisztoly, ebből

lehetett sejteni, hogy éppen találkára siet csapodár felesége valamelyik szeretőjével.

Cinege után kényelmesen közeledett az egyik futárcég furgonja, amelyben a futár tizenhárom év óta változatlan. Tizenkét év után egyszer csak bemutatkozott Aninak:

- Szia! Milán vagyok.

Ani nem mutatkozott be, a fiú több százszor látta már a nevét a csomagok címzésén.

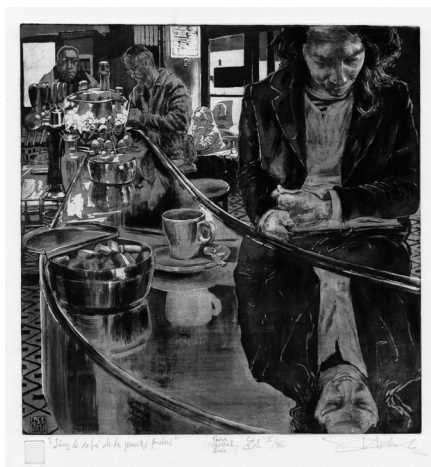
Milán mosolyogva integetett, amikor az autók elhaladtak egymás mellett.

A cukrászdában meglepő módon Roza mamába botlott, nem tudni, ki hozta át. A rejtély megoldódott, amikor Lajos bácsi megjelent két süteménnyel. Ezek mellett kellemesen elbeszélgettek arról, hogy vajon az internet és a wifi ugyanaz-e, és miért nem ért ide soha a gyors internet, amit földkábelben ástak, pedig a levegőben terjed üvegszálalás fénnel. Amikor Ani távozott a süteményekkel, még hallotta, ahogy Lajos bácsi Roza mamához fordul:

- Minek ennek sütemény, ha csak fényt eszik?

Roza mama leintette, mert jól ismerte Anit:

- Nem úgy van az! A fény mellé is kell az édesség.

*Kőr dáma (hommage a Patrick Modiano), 2016
(40 x 40 cm, repesztés, aquatinta, metszet)*